

Arrest

nr. 186 893 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Israëlische nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van 10 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard en verzoekers worden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 4 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 4 juli 2012 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 162 554 van 23 februari 2016 wordt de beslissing van 4 juli 2012 inzake de ongegrondverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernietigd.

Op 3 juli 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers de beslissingen waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

Op 23 september 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten genomen.

Bij arrest van de Raad nr. 125 253 van 6 juni 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen van 23 september 2013 verworpen.

Op 12 januari 2015 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 januari 2015 dienen verzoekers tevens een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond is. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 169 854.

Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Op 10 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, na vernietiging van de beslissing van 4 juli 2012, een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 6 januari 2009, ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.01.2009 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., S. (RR: xxxx) – ov. 4252323

geboren op (...) 1963 te T.

K., M. (RR: xxx) – ov. 4172029

geboren op (...) 1969 te T.

S., Y. (RR: xxx) – ov. 6405742

geboren op (...) 1987 te T.

S., B. (RR: xxx) – ov. 6405703

geboren op (...) 1989 te T.

S., J. geboren op (...) 1999 te E. - ov. 4252323

Nationaliteit: Israël

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 15.01.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd 09.03.2016 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...).”

Op 10 maart 2016 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De bevelen genomen ten opzichte van eerste verzoeker, tweede verzoekster, derde verzoeker en vierde verzoekster worden aangevochten en luiden als volgt:

Ten opzichte van eerste verzoeker:

“De heer

Naam + voornaam: S., S.

geboortedatum: (...)1963

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Israël

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort”

Ten opzichte van tweede verzoekster:

“De mevrouw,

Naam + voornaam: K., M.

geboortedatum: (...)1969

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Israël

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort”

Ten opzichte van derde verzoeker:

“Naam + voornaam: S., Y.

geboortedatum: (...)1987

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Israël

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort”

Ten opzichte van vierde verzoekster:

*“Naam + voornaam: S., B.
geboortedatum: (...)1989
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Israël*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat eerste verzoeker op 5 januari 2017 vrijwillig is teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoekers bij het voorliggende beroep, nu blijkt dat eerste verzoeker werd gerepatriëerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Op basis van informatie verkregen van de verwerende partij blijkt dat eerste verzoeker op 5 januari 2017 vrijwillig is vertrokken naar zijn land van herkomst. De eerste bestreden beslissing betreft eerste verzoeker en zijn medische toestand, zoals uitdrukkelijk vermeld wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 maart 2016, dat bij de eerste bestreden beslissing werd gevoegd en dat deel uitmaakt van deze beslissing.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet in een procedure voor de in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en die een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Nu eerste verzoeker zich echter niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, zal het bestuur na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, niet anders kunnen dan vaststellen dat hij zich niet meer in België bevindt en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt.

Bijgevolg blijkt niet dat eerste verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat medische attesten werden aangehaald voor eerste verzoeker, de heer S.S, en dat deze beslissing zijn medische toestand betreft. *In casu* volgde de rest van de familie (zijn echtgenote en hun kinderen) zijn aanvraag. Nu blijkt dat de aan een aandoening lijdende vreemdeling die een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerepatriëerd werd, kunnen ook de andere verzoekers geen belang meer doen gelden bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Na een eventuele nietigverklaring zou het bestuur zich opnieuw moeten uitspreken over de aanvraag die betrekking heeft op eerste verzoeker, die zich echter niet meer op het Belgisch grondgebied bevindt en bijgevolg dus niet meer onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt.

Verzoekers die hun belang bij het door hen ingestelde annulatieberoep bij de Raad zouden willen bewaren, moeten een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor hun proces tonen. Wanneer

hun belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moeten zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van hun belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het gegeven van de repatriëring van eerste verzoeker werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadvrouw van verzoekers gedraagt zich naar de wijsheid.

Het vereiste actueel belang van verzoekers bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

Het beroep is derhalve onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft.

2.2. Gezien eerste verzoeker vrijwillig uitvoering gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in zijn hoofde, is de tweede bestreden beslissing uitgevoerd en getuigt eerste verzoeker niet meer van het rechtens vereiste belang wat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft.

2.3. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep betreffende de derde, vierde en vijfde bestreden beslissing

3.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten
Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel
Dat verzoekers bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten ontvingen.
Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekers na een verblijf van zeven jaar, waarvan zij een deel in legaal verblijf hebben doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.
Dat verzoekers namelijk tot 06.04.2016 in het bezit zijn geweest van een attest van immatriculatie, op grond van hun aanvraag 9ter die onvankelijk bevonden werd.
Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar stelt dat een A.I. geen verblijfsdocument is, maar dat een dergelijk document toch aan verzoekers de mogelijkheid geboden heeft om legaal op het grondgebied te verblijven en zich hier gedurende al die tijd te vestigen en te integreren.
Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.
Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

*“Betreffende het tweede middel
In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- de zorgvuldigheidsplicht ;
- het redelijkheidsbeginsel ;
- het proportionaliteitsbeginsel.
De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) kreeg, terwijl zij een termijn van zeven jaar in legaal verblijf zou hebben doorgebracht.
De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.
Nog los van het feit dat de afgifte van een attest van immatriculatie allerm minst als legaal verblijf kan beschouwd worden, benadrukt verweerder dat ingevolge de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hoe dan ook werd overgaan tot intrekking van het attest van immatriculatie.
Bijgevolg vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zonder enige betwisting geheel terecht vast te stellen dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.
Terwijl artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stipuleert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) **moet** betekenen aan de betrokken vreemdeling.*

Het loutere feit dat de verzoekende partij gedurende een bepaalde periode in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie, impliceert uiteraard niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet zou kunnen besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), zodra blijkt dat er sprake is van illegaal verblijf in het Rijk.

Verweerder benadrukt in dit kader overigens dat de verzoekende partij behoorde te weten dat zij bij een afwijzing van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hoe dan ook het grondgebied zou moeten verlaten.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende verklaard te worden, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers voeren aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij zeven jaar in België hebben verbleven, waarvan een deel legaal onder een attest van immatriculatie. Hiermee werd geen rekening gehouden.

Uit de motieven van de bestreden bevelen blijkt dat deze genomen zijn op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name omdat tweede, derde en vierde verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekers ontkennen niet dat zij niet in het bezit zijn van de vereiste documenten, maar zij menen dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met hun deels legaal verblijf in België. In dit verband wordt erop gewezen dat een legaal verblijf in het verleden de verwerende partij niet verhindert om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op het ogenblik dat verzoekers niet meer legaal in België verblijven. In de beslissing van 10 maart 2016 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van eerste verzoeker ongegrond werd verklaard en die ook werd genomen ten opzichte van tweede, derde en vierde verzoekers, wordt trouwens uitdrukkelijk vermeld: “*Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van ‘verlies van recht op verblijf’.*” Bijgevolg is er geen twijfel over het beëindigen van het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekers voor de duur van de behandeling van de aanvraag op grond van medische redenen van eerste verzoeker, en van het feit dat zij op illegale wijze op het grondgebied verblijven.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maken.

Het enig middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van tweede, derde en vierde verzoeker is niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste en de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de derde, vierde en vijfde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 930 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET